

Weer geld voor onderzoek alledaagse ziekten

Van 1998 tot 2005 zijn door ZonMw via het programma Alledaagse Ziekten tientallen onderzoeksprojecten gefinancierd die zich richten op huisartsgeneeskundige thema's.

Een greep uit de onderwerpen: de behandeling van impetigo; *problem solving treatment* voor psychische klachten; vitamine D bij wintertenen; diagnostiek en prognose van hand-polsklachten; behandeling van

wratten en conjunctivitis. Het programma betekende een forse impuls voor het onderzoek in de huisartsenpraktijk.

Groot was de schrik en het onbegrip toen het ministerie van VWS, voornaamste financier van het programma, enkele jaren terug liet weten dat de financiering niet zou worden voortgezet.

Dankzij de inspanning van velen, niet in de laatste plaats van het NHG, IOH en

NPCF, heeft het ministerie haar standpunt herzien en begin dit jaar laten weten dat er opnieuw voor 4 jaar geld is gereserveerd. Het gaat om een bedrag van 1 miljoen euro, voor de ronde 2008.

Verheugend nieuws. Er zijn geen thema's vastgesteld. Vooraanmeldingen moeten voor 30 april door ZonMw zijn ontvangen. (HvdW)

De verleidingen van het grote geld

Op het laatste NHG-congres lieten Van der Linde en Bouma een filmpje zien waarin een dokter was afgekickt van zijn verslaving aan prullaria van artsenbezoekers. Dat het ook om grotere zaken kan gaan blijkt uit *The New York Times* waarin Carlat, een Amerikaanse psychiater, een persoonlijk verslag schreef over hoe artsen verslaafd raken aan industrieel geld. Carlat krijgt een vlelend aanbod van een vertegenwoordiger van Wyeth om goedbetaalde praatjes te houden over de medicamenteuze behandeling van depressie waarbij hij vooral aandacht moet besteden aan de verdiensten van venlafaxine, meer bekend onder de merknaam Efexor. Al snel worden Carlat en zijn vrouw overgevlogen naar een *faculty development*-programma in New York met een verblijf in een luxueus hotel en gratis kaartjes voor een Broadway show. Hij krijgt 'voorlichting' over de prestaties van het middel en bijpassend promotiemateriaal. Ook ontmoet hij tijdens dat verblijf een voormalige collega die veel positiever over prestaties van een ander middel oordeelt dan de onderzoeksgegevens toestaan. Nog ietwat naïef vraagt Carlat zich af of dit positieve oordeel wellicht beïnvloed is door het geld dat deze collega krijgt voor zijn praatjes.

Spoedig daarna beginnen Carlats eigen nascholingen over venlafaxine. Het verslag daarvan geeft een fascinerend beeld van de manier waarop de farmaceutische industrie goedbedoelende artsen bin-

nenloodst in de wereld van gesponsorde nascholingen en hen daarna geleidelijk aan verleidt om opgeklopte uitspraken te doen over de effectiviteit van een middel en de neveneffecten te bagatelliseren. Cruciaal daarbij is dat vertegenwoordigers van Wyeth voortdurend monitoren hoe de arts het doet en hem aanwijzingen geven om zijn presentaties te verbeteren.

Uiteindelijk begint toch het geweten te knagen. Als Carlat in een volgend praatje een kritische kanttekening plaatst bij de onderzoeksgegevens, ontgaat dat de

Wyeth-spionnen niet. Enkele dagen later stelt men hem de vraag of zijn verminderde enthousiasme wellicht kwam door het feit dat hij ziek was. Deze vraag is voor Carlat aanleiding om de nascholingscène te verlaten. Dat besluit kost hem echter wel 30.000 dollar aan gemakkelijk verdiend geld per jaar. (TW)

Carlat D. *Dr. Drug Rep.* www.nytimes.com, 25 november 2007.

Lenzer J, et al. *Doctor takes "march of shame" to atone for drug company payments.* *BMJ* 2008; 336:20-1.

Foto: Getty Images